

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Lvdovico Baro, Viro Integerrimo, Et Prodatario Prvdentissimo, Ionnes
Chatardus obsequentiss. S.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

LVDOVICO BARO, VIRO INTEGER-
RIMO, ET PRODATARIO PRVDENTISSIMO,
Ioannes Chatardus obsequentiſſ. S.

ANCTI Isidori Pelusiota Epistolae Graecae, à
Reuerendo Patre, Iacobo Billio, Sancti Michae-
lis in Erëmo Cœnobiarcha, amico tuo summo, La-
tinas factas, tandem in lucem emisimus, & ex
prelo, cui iam pridem eas commiseramus, ad um-
bilicum perductas eduximus. Qua verò de causa
tandiu ibi consenuerint, ex epistola Nuncupato-
ria, quam operi Epistolico praefiximus, intelliges.
Cui, ad iustiore[m] voluminis magnitudinem, duos

Sacrarum Observationum libros adiecimus, quos idem amicus tuus certissi-
mus contexuit, & quos propria ipsius manu conscriptos inter eius chartas, ad-
uersaria, & lucubrationes, (quae $\lambda\iota\omega\tau\omega\tau$, ut omnes Catholici norunt,
 $\sigma\iota\alpha$ ἀπόλε(α) inuenimus. Ex quibus magna, ni fallor, rei literariae adnascet-
ur utilitas, & facilis Christiano Lectori parabitur & complanabitur via ad
percurrenda Orthodoxorum illorum Sanctorum Patrum monumenta: in
quibus multa erant salebrae, multi scrupuli, multa horridorum resquorum (ut
cum Lyrico loquar) asperitates, atque errata quàm plurima, quae irrepsissent
vel Typographorum incuria, vel Amanuensium inscitia, vel etiam ipsorum
quandoque Interpretum oscitantia. Labi enim procliuè est, & nullus est aded
Lynceus & perspicax, qui aliquando non cecutiat, aut hallucinetur. nullus
tam prudens, qui interdum non fallatur. nullus aded vigil, qui aliquando non
oscitet. Vt dicam, quod res est,

-- quandoque bonus dormitat Homerus.

Sed, ut plura vident oculi, quàm oculus, & ut posteriores cura sapientiores
esse solent, ipse velut spicilegia quaedam facturis, ex his quae ipsorum Inter-
pretum, tanquam messorum quorundam manus fugerant, cepit, cum priscos
illos Authores legeret, ea adnotare, quae censura, correctione, & animaduer-
sione digna viderentur. Quod ei (ut vir erat multae lectionis, & heluo qui-
dam librorum, & in antiquis illis Graecis Scriptoribus omnium maximè ver-
satus) non multum negocij exhibuit. Et at enim, ut nosti, aded emuncta naris,

Epistola.

ut facile, οὐδ' αὖτος ἰχνυδά τοῦτος more, indagaret & odoraretur, utinam lepus (ut ita loquar) latitaret, hoc est, ut ego interpretor, mendum & erratū, si quod esset, statim detegeret, ac verum genuinūque sensum reponeret. Sed nihilo minū hoc scribendi genus ei tandem displicere cœpit, quod nonnihil fastus & supercilij ei subolere, ipseque adeo sibi correctorem Aristarchum, & seuerum Censorem agere videretur. Quamobrem hoc opus (quod alioqui ferè in immensum protrahere poterat) ad alia properans intermisit: Unde secundus harum Sacrarum Observationum liber breuior & concisior remansit. Què itaque amor repurgandorum & castigandorū priscorum illorum Authorum (quos ipse φιλαρχῶος semper unice coluit) & rei literariæ utilitas ad hoc opus primò impulerat, ipsum Christiana quadam humilitas & verecundia ab eo reuocauit. Tantò enim diligentius semper abhorruit à scientia illa quæ inflat, quantò amantior illius fuit quæ edificat. Humilis itaque (ut cum Scriptura loquar) in oculis suis, licet testimonio conscientia suæ, ab eiusmodi fastu vacuus esset, voluit tamen in alienis talis apparere, & omnem ostentationis suspicionem à se depellere. Quam notans in Leuuenclaiο amulo suo, ei obiebat, quod D. Gregorius Nazianzenus Arrianis: Lenes, inquit, sibi sunt Iudices, aliis autem seueri Censores, vubæra habent, & aliis vibices obiciunt: turpiter cadunt, & aliorum offensusunculas exagitant: in cæno volutantur, & ex aliorum maculis voluptatem sibi fingunt: denique oppressos trabsibus oculos habent, & festucas aliis probro vertunt. Sed hæc maxime in eos quadrant, qui ex aliorū censura & reprehensione doctiores & perspicaciores haberi volunt: ut qui ex aliorum vituperatione & insectatione inanem aliquam sanctioris vitæ laudem & gloriam aucupari student & putant, à qua hic noster Billius semper fuit alienissimus. Vnde, ni fallor, nihil minū sperabar, quam hosce aliquando edendos & euulgandos libros proponere, sed potius apud se condere & seruare, ac sibi Musisque (ut aiunt) canere. Quæ fortasse causa fuit, cur animam agens, & in eo morbo, cum quo diu confictatus tandem interiit, licet rebus aliis omnibus ad rationis calculum rectè prudentèrque subductis, de his tamen libris ne verbum quidem vllum fecerit, eos fortasse, tanquam quosdam abortiuos, vel luce indignos existimans, vel potius, ut dixi, ne Criticus, vel elatus quidam Censor videretur. Sed cum pleraque amicorum suorum, eorūque maxime, quos postrema voluntatis suæ Procuratores & executores nominauerat, iudicio & prudentia commisisset, ac reliquisset, mei officij esse duxi, hos duos Sacrarum Observationum libros, germanos eius factus, orphanos & posthumos, sub progenitoris sui nomine in lucem emittere: alioqui me nomini eius, & rei literariæ magnam iniuriam facturum ratus, si hoc talentum viri tanti, & de me tantopere meriti, sudario inuoluerem, aut humi defossū, vel in Museo, scrinio-ve aliquo reconditū seruarem. Absit verò à

Epistola.

Verò à me tantum uetas. quin potius omni studio, industria, & diligentia incumbam, ne (quantum in me fuerit) quicquam ex eius scriptis & lucubrationibus decidat, neue folium eius aliquod defluat: ut Autumno desinente $\phi\alpha\lambda\lambda\omicron\lambda\omicron\gamma\omicron\sigma\iota\upsilon$ arboribus accidit. Enimuerò, iuxta Domini præceptum, fragmenta eius colligam, ne percant, sed potius seruentur ac prodeant in cibum famelicæ illius plebis, quæ hoc in deserto fide sequitur Christum, & eorum denique paruulorum, quibus diuini uerbi frangendus est panis. Spicas itaque, exemplo Ruth Moabitidis de agro hominis potentis & magnarum opum colligo, in usum pauperis Noëmi, siue mulieris illius, quæ (ut ait Propheta) facta est quasi uida. Vir autem iste potens & magnarum opum, hic est noster Billius, potens quidem uerbo & opere, doctrina & moribus: & diues, non tam auri & argenti (quæ modicæ & exiguæ sunt opes, fluxæ, caduæ, fallaces: quarumque, ut Publius Syrus ait,

Fortuna vitrea est, quæ cum splendet, frangitur)

quàm magnarum illarum opum, quas cumulata & supereffluente mensura ab eo accepit, in quo sunt thesauri scientiæ & sapientiæ absconditi: quibus quidē opibus ille Dei Ecclesiam locupletauit & ornauit. Vnde propediem spero, Deo auspice, alias quasdam eius maiores opes ad mensam dare, & in publicum proferre, nempe sub prælum mittere varias ipsius epistolas, Latinas, Græcas, & Latinogracas, summa pietate, eruditione, & elegantia non modò aspersas & conditas, sed etiam plenas, & ita refertas, ut ab ipsa Peitho, seu Suadela dictatas putes, quas pro uarietate temporum annis abhinc viginti ad uarios, eosque nostri sæculi longè doctissimos, scripsit. In quibus crebra, mi Bare, honorificaque tui mentio sit, iis maximè in epistolis, quas ad Illustriss. & Reuerendiss. Cardinales, Sirletum & Carafam, aliosque totius Italiae, qui Romæ agunt, eruditissimos, dedit: quos sæpius compellasti, & que etiam serè compulisti, ut è suis Musæis & instructissimis Bibliothecis, quas frequenter & subinde scrutatus es, Græca exemplaria Orthodoxorum Patrum tuo Billio commodarent. Nec modò hanc tibi curam demandabat, sed, si quid etiam istic esset ei negotij, ad te unum referebat, & in sinum ueri amici effundebat. Te enim semper talem nouit & expertus est, unde ut in corde (cui tu fixus eras, medullitusque inherebas) ita & in ore eius, sæpe uersabaris. Quod si de te, ubicunque esset, sermo aliquis institueretur, mirū quàm arrectis auribus astaret, & quàm copiosum & disertum tui præconem se præberet. Cuius etiam causa & hanc Ecclesiastici sententiam crebris usurpabat sermonibus: Amico fideli nulla est comparatio, & non est digna ponderatio auri & argenti contra bonitatem fidei illius. Neminem enim hæctenus noui (quod uerè & audacter dico) qui ius amicitiae religiosius coluerit, qui de amicis magis sollicitus fuerit, & qui eorum gratia se, suæque omnia libentiùs impenderit. Hac in re præ

Epistola.

amoris Zelotypia & ardore difficile se à quoquã superari patiebatur: tantum angebatur, quod facultates alacritati & voluntati (ex qua tamen vera metienda est amicitia) non responderent. Qui cum multis officiis à te vinceretur, tibi que multis nominibus se deuinctum agnosceret, omnem viam excogitabat, qua gratiam & benevolentiam illam tuam rependeret. Quæ sanè erga eum tanta fuit, ut tuo exemplo satis confirmaueris, quam verè à Salomone scriptum sit, Fortis dilectio ut mors: quin etiam ostenderis, eam morte ipsa fortio rem. Neque enim eius interitu est aliquando relaxata, vel imminuta: sed potius auctior & vegetior facta. Vera enim piorum amicitia, qua virtute coaluit & conciliata est, intermori non potest. Lampades eius, lampades ignis, quæ nullo aquarum flumine & torrente extinguì possunt: potius magis ac magis inardescunt, atque igniculos quosdam semper proferunt, quoties aliqua bene merendi de amico sese offert occasio. Quod non modò erga hunc tuum Billium, eiusque fratrem Reuer. Priorem Carthusiæ à Gallione (tibi etiam nomine virtutis, quæ in eo semper enituit, Charissimum,) dum hac luce ambo fruerentur, patefecisti: sed etiam ipsis vita functis in eos omnes quos aliqua ratione & amicitia ipsis copulatos intelligis. Quod & nuper in Reuer. Patrem Godefredum Billium Sancti Vincentij Laodunensis Cœnobiarcham eorum fratrem locupletissimè ostendisti, ubi omnes tuæ amicitia nervos intendisti, & quantum haberent virium palam fecisti: quasi non in eum unum, sed in ipsam fratrum triadem hoc officium conferens & congerens. Vnde etiam explicari non potest, quantum ipse se tibi deuinctum & obstrictum sentiat, ac prædicet, & quantas tibi gratias habeat, quantasve referre posse desideret. Quamobrem verè de te, quod Noemi de Booz, dici potest: Benedictus es à Domino, quoniam eandem gratiam, quam præbuidisti viuus, seruasti & mortuis. Itaque ita viuis & mortuos, terrenos & calites, pleniori obsequio tibi demereri voluisti. Calites dico, nec mea me fallit opinio, nõ enim dubito, quin duo illi, qui iam hinc emigrarunt, & quorum antè animus, vitæque ratio tota caelestis erat, modò in cælis non sint. Qui quandiu hic egerunt, fuere duo candelabra aurea (ex auro quidem illo ignito & locupletante conflata) qua in domo Domini supra modium posita, omnibus fidei domesticis illuxerunt. Duæ etiam oliuæ, quæ (sicut oliua fructifera in domo Domini) oleum illud expresserunt, quo piarum animarum lampades ornantur & accenduntur, ad excipiendum sponsum, eumque sequendum in caelestem illam aulam, in qua nuptiæ agni cum choreis & perenni exultatione celebrantur. Veræ etiam duæ quedam mystica vacca, quæ recto tramite, & non declinantes neque ad dextram, neque ad sinistram, à semitis mandatorum Dei, portarunt arcam Domini. vel duo etiam iuueni ad portandũ Christi iugum suaue, cõiunctissimi, & ad eius agrum Crucis aratro proscindendum & excolendum aptissimi.

Quos

Epistola.

Quos duos Billios fratres, Iacobum & Ioannem, ausim etiam aliis duobus fratribus agnominibus Iacobo & Ioanni (quos Dominus à prædicationis & Theologiae excellentia, filios Tonitruum nominauit) comparare, ut veros eorum re & nomine imitatores. Nescio an Gallia nostra aliqui frequens, & tot hominum millibus abundans par aliquod fratrum huic simile hodie alat, aliquando ve protulerit: siue generis nobilitatem, siue virtutis studium, siue singularem pietatem & vitam sanctimoniam, siue multiplicem eruditionem, siue sancta & erudita eorum scripta & monumenta, siue alia eiusmodi omnia, unde vera laus peti potest, & quibus insigniter ornati fuerunt, spectemus. Et hos tibi amicos parasti, ut cum defeceris, in aeterna illa tabernacula te recipiant, in quibus haud dubie ciues caelici & domestici Dei facti, iam leti conquiescunt. Nemini eorum, qui norunt, quam pie & inculpate vixerint, quamque diligenter Sanctorum calles secuti sint, & quam sancte & alacriter ex hoc ergastulo euolarint, & in Domino obdormierint, obscurum & dubium esse potest, quin iam in caelis habitent, in quibus dum hic peregrinarentur, thesaurum suum omnem reposuerant, suasque opes eo præmiserant. Vnde parum abest, quin eis, ut cæteris caelitibus, preces votaque offeram, Sanctosque illos Patres amuler, qui in beatorum numerum coactos & amicos suos vita functos non dubitarunt reponere, & suffragia eorum mendicare, caelestemque opem implorare. Hinc Gregorius Nazianzenus D. Cyprianum, Basilium, Athanasium, precatur, ut de caelis eum aspiciant, ac iuuent. Nec minus verè de Billiis nostris dici puto (absit inuidia verbo) quod ipse de patre suo nuper defuncto scriptum reliquit. Non puto, inquit, quin hoc nunc quoque tanto magis deprecatione sua, quam prius doctrina, præstet, quanto nunc magis Deo appropinquat, ut qui corporeas compedes excusserit, ac limo illo mentis puritatem inficiente, liberatus sit, nudusque cum nuda Principe illa & purissima mente versetur, Angelici ordinis dignitatem & fiduciam (nisi hoc dictu audax est) consecutus. Verum ne quid etiam hac de re audacius proferam, & temerè in Ecclesiae messem falcem mittam, hoc ei negotium totum committendum est, quæ sensuum & mysteriorum Christi promacunda de iis iudicare & statuere debet ac solet. Ei enim, ut fidei sponsæ, clauis cellæ suæ vinariæ, & arcanorum suorum, reliquit, quæ si quis volet intelligere, ab ea sumat, & in ipsa veri Samsonis vitula aret, oportet. Cum autem charitas nunquam excidat, sed potius augeatur & inflammetur in supernis illis beatorum sedibus, in quibus & ipsi sedere mihi videntur, non est existimandum eos caelesti nectare ita temulentos, ut, quemadmodum ille Pharaonis Pincerna rebus ad votum succedentibus oblitus est Interpretis sui, ita tui, quem hic amarunt & coluerunt, hodie sint immemores: at potius, ut Ioseph, postquam ad regni gubernacula peruenerit, fratres suos, licet de se male meritos, fraterno amore & honore complexus est:

Epistola.

ita & te quoque de ipsis bene meritū non summa prosequantur benevolentia, acceptamque hic à te gratiā tantò cumulatiore mensura tibi rependat, quanto uberiores fructus affert terra illa uiuentium, in qua hodie beatas illas animas degere arbitror: nempe, pro pinguedine terræ, de rore caelesti, hoc est, pro terrenis caelestia largientes. Iam illi uelut igneo Eliæ curru in caelum subuecti, tanquam priores quadam duæ rore, te & Reuer. Patrem Godefredum Billiū fratrem suam chariss. uelut duas posteriores ea, quā iam triuerunt, uia trahunt, & auxiliares manus porrigunt, ut perenni illa simul cum ipsis gloria fruamini. Cuius ego ut simul etiam particeps fiam, & ad eam uobiscū rapiar, uobis adiungi, & alicui istarum rotarum radio alligari cupio & flagito. His itaque omnibus diligenter appensis, & perspecta fraterna illa necessitudine, qua tibi cum ipsis intercessit, nullus se obtulit, cui potius quàm tibi hi duo Sacrarū Observationum libri dicandi uiderentur. Quemadmodū enim hic noster auctor suam illam erga te amicitiam, dum adhuc superstes esset, publico quodam de te elogio, & dedicatione secundi libri Sacrarum suarum Anthologiarum, testari & profiteri uoluit: ita æquum uisum est Reuer. Patri San-Vincentiano Abbati, germano eius charissimo, & Domino à Sancto Petro, & mihi (nempe tribus postremae suæ uoluntatis Interpretibus) ut eius (in quem etiam mortuum omne pietatis & officij genus exerceo) isti quoque duo libri, uelut quidā posthumi, tanquam nouum aliud quoddam pignus sacræ ac mutuae uestræ benevolentia, tibi nuncuparentur. Et quidē Sacrae illæ Anthologiae, & hæc quoque Sacrae obseruationes, uiro sacro, hoc est, tibi rebus sacris addicto cōsecranda erant. Nam quā sanctè & fideliter, quā prudenter & gnauiter summa Reip. Christianæ negocia, in eo honoris gradu, ad quē tua te uirtus euexit, tractes, unicuique notum ac compertū est. & ipsa quoque Respublica magna cum gratulatione clamat & profitetur. Verè Spartam, quam nactus es, magna cum laude, magnōque cum amicorum tuorū plausu exornas. Nec uerò id tantum præstas, sed ubi primū grauius & seriis illis negociis, tanquam è manibus Lia, te tandem aliquando expedire & extricare potes, mox uelut pulchrioris Rachelis amore incensus & raptus, in eius amplexus ruis, & animum curis illis relaxatum & uacuum, dulci & grata rerum spiritualium & caelestium contemplatione refoues & pascis. Testes sunt libri illi, summa pietate & eloquētia conditi & referti, quos in Ecclesia Gallicana adificationē & incrementū edidisti, & de Italico sermone in Gallicū ornatè & eleganter traduxisti. Librorū hæc sunt epigraphæ seu inscriptiones, Speculū interius, & Tractatus interioris Orationis. & De cognitione & uictoria suiipsius, qui ex ipsa fronte & titulo satis indicat, quanto perè eorū Auctor & Interpretes à rebus istis terrenis & imis abducti, & ad spiritualia & caelestia erecti ac prouecti fuerint. Tibi itaque multis nominibus hi Sacrarū Observationū libri dicandi erant, quos sacer amicus

tuus,

Epistola.

tuus, & verè sacre author concinnauit. Vt enim prophani prophanis, & obsceni obscenis delectantur, & quisque similibus gaudet: ita noster Billius totus Deo rebusque sacris deditus, omne studium circa sacros & Orthodoxos illos Græcæ Ecclesiæ faciliè principes Scriptores collocauit. Hi sunt, D. Ignatius, Irenæus, Epiphanius, Origenes, Gregorius Nazianzenus, Gregorius Nyssenus, Basilius, Chrysostomus, Eusebius, Theodorius, Euagrius, Damascenus, Nicephorus, & alij, quorū scripta & monumenta ab innumeris mendis, quibus scatebant, vindicauit, multa in eis loca restituit, emendauit, & illustrauit: ita ut hæ Observationes loco doctorum Cōmentariorum sæpe esse possint. In quibus quodnam institutū suum fuerit, quāve ratione procedat, ipse in his Observationibus alicubi his verbis declarat. Si Latina, inquit, cū authoris mente & sententia cōsentire reperio, Interpretis industria fauceo, atque applaudo; sin autē eadem ab ipsa dissentire cōperio, id in eorū gratiam annoto, qui non eos in literis Græcis progressus fecerūt, ut huiusmodi errata per se animaduertere possint. In quo tamē eam ubique modestiā tenere studeo, qua cum vii par est, qui se quoque hominē esse, atque in multis persæpe offendisse, atque etiā offēdere nō nesciat. Leniora autē errata prætermittere solet, ne (ut ipse loquitur) in mustaceo laureolam querere videatur. Interpretē verò aut Correctorē non solum semper agit, sed interdū etiam Scholiastē, per ardua sæpe quadam illustrans, non modò in Græcis illis authoribus, quos castigandos & restituēdos suscepit, sed & in Latinis quibusdam. Subannotat etiam quandoque, quæ parū Orthodoxè à priscis illis Patribus ei dicta videntur, ne quis imprudēs ad huiusmodi scopulos impingat, fidēque naufragiū faciat. Nam postquā in Eusebio, & Socrate Historiæ Ecclesiasticæ scriptore ea animaduertit & emendauit, quæ ab interpretibus nō fuere satis animaduersa, & fideliter versa, etiā Authores ipsos stylo confodit & arguit, quod Hæreticis fauere & stipulari interdū videantur; hunc quidē, quod in Nouati, illum verò, in Arrij partes propendeat. Multa namque apud Socratē Nouatianismum, ut apud Eusebiū Arrianismum redolēt. Quæ etiam de causa Billius noster, multorum amicorum hortatu & precibus fere persuasus, in votis habebat aliquos Orthodoxos Authores de integro traducere, quos nonnulli labe hæreseos infecti Latinos fecerunt, licet in multis rem & verba doctè & fideliter assequuti sint, existimans spoliandos Ægyptios, & ab iniustis possessoribus Ecclesiæ thesauros excutiendos & eripiendos: ne videlicet quid haberent cum ea cōmercij, quam ubi suppetit facultas, profcindere, laniare, & oppugnare nō desinunt. Quæ enim societas luci ad tenebras? Quæ cōuentio fideli cū infideli? Nec iniuria Lacedæmonij reuiciebāt ex ore impij & scelerati profectam sententiā, quantum vis probam & Reipublicæ utilē, quippe quæ ab indigno prolata esset. Quare iubebāt eā à pio quodā ciue excipi & proponi, ut ab eo potiùs, quā à scelerato illo accepisse viderētur.

Epistola.

Sincerum, nimirum, est nisi vas, quodcunque infundis aescit. & impurior semper videtur aqua, quæ per impuros canales manat. A coinquinatis videlicet, atque infidelibus nihil est mundum, sed inquinata sunt eorum mens & conscientia. Itaque consultius fortasse fieret, si ab Orthodoxis tractarentur & traducerentur, quæ ab eis qui parùm piè de fide senserunt, translata & elaborata in Ecclesia leguntur. Nisi id fortasse non sine mysterio hactenus toleratum est, Spiritu sancto opera & industria improborum Ecclesiam ædificante, qui lingua Cayphæ, & calamo Pilati, & ministerio alitis immunde Prophetam pascentis uti voluit, ad maiorem Dei gloriam, quam (ut in Pharaone) per inimicos suos promouere solet. Verùm quacunque occasione eorùm lectio & versio in Ecclesia roleretur, saltè veri Christiani Doctoris fuerit, eorùm errores detegere & indicare, ne incauti aliqui & minus perspicaces eò impingāt. Quod magna cum laude & utilitate noster Billius his Sacrarùm Observationũ libris præstitit. Qui ut tibi probentur, eosve libenter excipias, non est alieno præconio & cõmendatione opus: sat tibi locuples cõmendatio fuerit sacra illa inter te & ipsum Authore amicicia, tot officiis testata & cõfirmata. Satis etiam se commendabilè reddit singularis eius pietas & eruditio, quibus monumeta eius referta nõ modò nobis, aliisque vicinis & amicis, sed etiam exteris & peregrinis quibusque cordi sunt, & admirationi. In hoc tantùm mihi laborandũ, ut me in numerum obsequentiissimorùm amicorum tuorùm adscribas: Quod etiã meo quodam iure d. posco. Nam quotquot ille Mecænas meus charissimus & obseruandissimus amico habuit (habuit autè quàm plurimos, & quidè omnes pietatis & literarũ studiosos, nempe sui similes) tot mihi conciliasse & reliquisse videtur, saltè inclinatione quadam voluntatis in me propensiores reddidisse. Hæc enim vis est veræ amicicia, quæ cum duobus pluribusve intercessit, ut ex ipsis, velut ex uberrimo fonte, ad alios etiã aliqua ratione eis coniunctos, tanquam ad riuulos deriuetur. Rem ergo à fonte arcesso, atque alienis meritis (cùm propriis caream) gratiã tuam & beneuolentiam mendico, & ex ipsius redundantis & supereffluentis vestra necessitudinis stillis aut rore irrigari & aspergi postulo & desidero. Et ego vicissim ea te obseruantia colam, qua Pyladem illum tuum (vos enim, ut Pylades & Orestes, ut Castor & Pollux, ut David & Ionathas, akud par amicorum constituistis, & posteritati venerandum reliquistis) semper colui. Quin insuper Deum opt. max. obnixè precabor, ut sancta tua desideria promoueat, & labores illos tuos, quos die noctèque pro Repub. Ecclesiastica feliciter subis, ita secundet, ut labores manuum tuarum (ut cum Propheta loquar) aliquando cum Billio tuo, imò & nostro, manducare valeas in regno illo, in quo Manna absconditum editur, nec esu consumitur. Vale, vir integerrime, & Prodatarie præstantissime, & nos tui amantiissimos ama.

Parisis Calend. April. an. Dom. 1585.